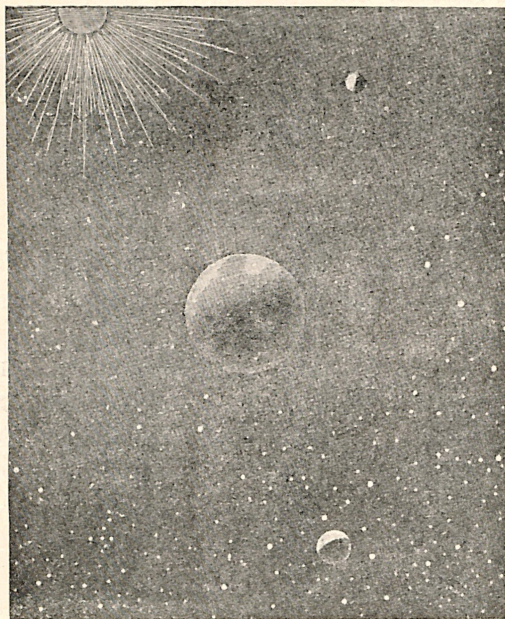

е вѣрно, всичко което ми разказвашъ, но менѣ ми се струва, че ти си покрита цѣла съ мъгла.

— Ахъ да, замислено рече земята, азъ съвсѣмъ забравихъ да ти кажа: това е моята **атмосфера**.

— Просто е за чудене, колко работи имашъ ти: кора, хора, атмосфера. . .

— Комето! извика сериозно земята. Макаръ и да обикалямъ слънцето, както останалитѣ звѣзди,

Слънцето, земята и мѣсеца.

които току-що ти изброихъ, макаръ и да съмъ една отъ най-малкитѣ измежду тѣхъ, азъ все пакъ съмъ увѣрена, че съмъ ядката на цѣлия свѣтъ.

— Ти ще се пукнешъ отъ много викане, прѣкъсна я кометата. Почини си малко, па послѣ пакъ почни да се хвалишъ.

— Азъ да си почина? повтори обидена земята.